are aliable to the same over על ודתו מקולה ומרוק ומשוטה הוא. רבא בת מל שמואל ואמרינן בכתובות (דף אחות דרב מרי בר רחל כג.) דבנתיה דמר שמוחל חישתביין (ארי) וראמרי להן כי רבא תוא אבוה דרב מרי בר ושמח חז בא עליה ואף על גב דאתו רחל והוא מישראל קשיא לקמיה דרבי חנינא ואמרו נשביתי ליה הא דרב אשי וטהורה אני לאו כולהו אמרו הכי. דאכשריה דכיוז דאימיה מישראל מקרב אחיד מיהו תימה אי רב מרי בריה דאיסור הריוא ריה מרלל שלא גיורא היינו ההוא דיבמות איך חי אלא אמר איסור כל כך מימות רב עד רבא והא רב יהודה תלמידו של רב ואמרינן ומפרקי׳ דלמא תרי רב מרי בר רחל. וזה אביו בקדושין (עב:) יום שמת רב יהודה מישראל וכן שמועה זו רבא אבוה דרב מרי בר רחל: א"ר ירחנז המחמר אחר בהמתו בשבת פטור מכלום בשוגג לא מחייב חטאת (והוקשה) ודהוקשהו כל התורה כולה לע"ז במזיד נמי לא מחייב (חטאת) [סקילה] דתנז בפרק ארבע מיתות נמסרו לבית דין [המחלל את השכת ואליכא דר"ע בהבערה ואליבא דר׳ יוסי 6) דתנז המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה הא איז חייביז על שגגתו חטאת אין חייבין על זדונו מקילה לאו ומי

חשק שלמה על רבינו חננאל

לא מיחייב דהוי לאו

שניתן לאזהרת מיתת

לאזהרת מיתת ב"ד

א) נראה דנתחלפו השורות בכאן וכן נ"ל. דתנן בפרק ד' מיתות נמסרו לב"ד המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה. הא אין חייבין על שגגתו מעאת אין חייבין על זדונו סקילה. ואוקימנא המם בתחומין ואליבא דר"ע בהבערה אליבא דר"י לאו נמי

בתרא קשיא דוא דייב יו אבשייה קייב בודי תרי מרי בר רחל הוו הוה מתני לה להא שמעתא משמיה דרבי יוחנן לפמור אמר רבי יוחנן "המחמר אחר בהמתו בשבת פטור מכלום בשונג לא מחייב חטאת דהוקשה כל התורה כולה לע"ז במזיד נמי לא מיחייב דתנן י המחלל את השבת

בדבר שחייבין על שנגתו חמאת (כ) ועל זדונו סקילה הא אין חייבין על שנגתו חמאת אין חייבין על זרונו סקילה בלאו נמי לא מיחייב דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד וכל "לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו ואפילו

כולד רבא ואפילו רב מרי בנו כבר היה גדול בתורה הרבה בימי רב מדמנייה אפורסיה דבבל ורב מרי נמי איך יחכן שחי כ"כ. ונראה כפירוש ר"ח דגרים ביבמוח דרב אשי אכשרים לרב מרי בר רחל ואע"ג דביום שמח רבא נולד רב אשי יכול להיות שהיה רב מרי קטן בימי רבא ובימי רב אשי כבר היה גדול בחורה וזכן ומינהו אפורסייה דבבל וכן ודאי נראה דיש בספרים רבים שכתוב בהם בשמעתא לאמרי לה (ג) והקשה דרב אשי אכשריה לרב מרי בר רחל ומשני חרי רב מרי הוו ופירוש הוא שנכתב בספרים". מ"ר": בלאן גמי לא מיחייב דה"ל לאן שניתן לאזהרת שותת ב"ד. חימה לר"י מה בכך מ"מ ילקה על לאו דלא תעשה כל מלאכה דכיון שבא להזהיר על מחמר ובמחמר ליכא מיחה אט"ם שבח להזהיר נמי על שחר מלחכות דשייך בהו מיתה מכל מקום יש לו ללקות כדחשכתן בבבח קמח (דף עד: ושם) דפליגי ר' יוחנן ור׳ אלעזר החם בעדים שהוכחשו בנפש ולבסוף הוומו דחד אמר נהרגין וחד אמר אין נהרגין ואמריטן נמים חסתיים דר׳ אלעזר דאמר אין נהרגין דאמר ר"א עדים שהוכחשו בנפש לוקין ואי ס"ד ר"א דאמר נהרגין אמאי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אלא ש"מ ר"א דאמר אין נהרגין תסחיים אלמא משום דאין נהרגין כשהוכחשו בחחילה לוקין ואע"ג דבעלמא ניתן לאו דלא מענה לאוהרת מיחת ב"ד היכא דהחמו תחילה. ועוד סימה לר"י דכל לאוין שבעולם שניתנו לאוהרת מיחת ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא התרו בהם למיתה אלא למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו באותה שעה לאוהרת מיתת ב"ד. ונראה לר"י דשאני לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דניתן למלקות כדאשכחן גבי עדות בן גרושה כדמפקינן בריש מסכת מכות (דף ב: ושס^ט) (ד) מוהרשיעו את הרשע והיה אם בן הכות הרשע וכיון דכתב בלא תענה מלקום בהדיא אע"ג דניתן לאוהרת מיתת ב"ד אים לן לאוקמי בכל מילי דלא מצי אחי לידי מיתה. ומהאי טעמא נמי אחי שפיר הא דאמר במכוח בגמרא? מעידין אנו את איש פלוני שהוא חייב לחבירו מאחים זה ונמלאו זוממים לוקין ומשלמין דברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דקאמר בשלמא לרבנן כדי רשעתו משום רשעה אחת אחה מחייבו כו' וקשה לר"י ל"ל למימר טעמא דרבט משום כדי רשעתו חיפוק ליה דרבט מוקמי לא תענה לאזהרה לעדים זוממין ולא למלקות כדמוכח התם על משנח מעידים אנו את איש פלוני שחייב מלקות ארבעים וקשה לר"י נמי היכי מני למינתר לרבנן דלאזהרה דעדים זוממים הוא דאתא ולא למלקות הם בהזמה דגלות ובן גרושה מודו רבנן דאיכא מלקות. ולמאי דפרישית אתי שפיר דכל היכא דלא אתי לידי מיתה אן לידי מלחות ע"י כאשר זמס לוקה משום לא חענה כיון דהחם לא לריך קרא דלא תענה לאזהרה לכאשר זמס משום בי הכי לקי במעידים אנו בפלוני שהוא בן גרושה או שחייב גלות ואתי נמי שפיר הא דתלי טעמא דרבנן החם משום כדי רשעתו דאי לאו משום כדי רשעתו היו לוקין משום לא חענה אפי׳ לרבנן דאע"ג דסבירא להו דלא מענה אזהרה לכאשר זמם הוא דאתא דלא ענש כאשר זמם אלא אם כן הזהיר והוי כלאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד שלא נכתב למלקות אלא לאזהרת מיתה ה"מ דוקא כשחייב מלקות מכאשר זמם כגון מעידים אנו באיש פלוני שחייב מלקות אבל כשאין חייבים מכאשר זמם אלא ממון לא^{דו} מבעי התם לא תענה לאזהרה דכאשר זמם הוו מודו רבנן דלוקין משום לא חענה כמו בבן גרושה וגלות אי לאו משום כדי רשעתו. וא"ת למאי דפירשה דאי לאו דגלי הרא בהדיא מלחות בלא מענה מוהלדיהו את הלדיק לא הוה מחייבינן ביה משום דניתן לאזהרת מיתת ב"ד אם כן הא דמפיק עולא דעדים זוממים לוקין מוהלדיקו את הלדיק בריש מכות ופריך עלה חיפוק ליה מלא תענה ומשני משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה אמאי לא משני משום דהוה ליה לאו שניתן לאוהרת מיתת ב"ד. וחירך יו דההוא שנויא לא הוה אתי אלא לרבנן דלר׳ מאיר איכא חרי לאוי חד לאוהרה כאשר זמם היכא דומם מיתה או מלקוח וחד למילקי עליה ולהכי ניחא טפי למימר טעמא דלאו שאין בו מעשה לאוקמא מילחא בין לרבטן בין לרבי מאיר דמחניחין דמכוח אע"ג דטעמא דלאו שאין בו מעשה נמי לא אחי לר' יהודה ולמאי דפי׳ אינטריך והלדיקו למלקוח אפיי לחאן דחחייב בלאו שאין בו מעשה. ועוד היה רגיל לחרץ כיון דלא חענה סחם כחיב אכל חילי קאי ולהכי מיחייב מלחות כאילו נכתב אבן גרושה ואגלות וכאילו נכתב לא תענה שקר בממון ולבן גרושה וגלות שאו לא היה הנכתב לממון ניתן לאזהרה כאשר זמם ולכך היה ראוי ללקום עליו והכי נמי השתא אע"פ שוה לא היה ראוי ללקום על אותו הניתן לאזהרת מיתה אפי' כשאינו יכול לבא לידי מיתה עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לבא לידי מיתה הואיל ונכתב על מיתה וממון ביחד סתם וניתן להלקות עליו בהזמת מיתה נמי ניתן ללקוח כל זמן שלא יוכל לבא לידי מיתה ולפי טעם זה לא היה יכול לחרץ בריש מכוח משום דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיחת ב"ד כי פריך וחיפוק ליה משום לא תענה דאט"פ שניתן לאזהרת מיחה יש ללקות עליו הואיל ונכתב סחם על מיחה ודברים אחרים כדפרישית ולפי לשון זה לא אחי דרשה דוהלדיקו אלא למאן דאית ליה לאו שאין בו מעשה אין לוהיו עליו כדמשני בריש מכות. אבל משה דבכל הש"ס חשיב לאו דשבת ניתן לאזהרת מיתת ב"ד ואמאי הא קאי נמי אלאו דמחמר ואההיא דאיסי (לעיל דף ו:) דליכא מיתה. וי"ל כיון דכתיב⁰ כל העושה בו מלאכה יומת משמע סתם מלאכה דשבת היינו שבמיחה ולהכי לא משמע לאו דמלאכה דאיסי אבל לאו דלא מענה משמע שאר דברים שאין בהן מיתה ומלקות וכן לאו דמחמר דלא מעשה כל מלאכה אחה ובהמתך משמע אשאר חיובי שבת טפי ממחמר מדכתיב אתה כדקאמר הכא. א"נ מדכתיב לא תעשה ולא כחיב לא תעשו. והואאה נמי אע"ג דנפקא מאל יצא (עירובין א:) בהדי תחומין דבמלקות

פיון דאמו מישראל מקלב אחיך קריגן ענם מימה אלא אם כן הזהיר, הלכך עיקר חומרתו למקום שיש בו מיתה אתאי ולא למלקות:

HIND BIRE

שוות פית דין. אין

puesa.

ואם לא מתרה בו

שונה לנקות שלה לעונם

1 com

שמכניסה ומפרקה אלא מח רריצה וכשמגיע מחזיר אחוריו כלפי החבילה מעל כתיפו בחד דרד הפתח ע"י ריצה עמידה רזה פי׳ דזריק מפרק ומכנס חבילות: רמי בר חמא המחמר אחו בהמתו כשבת כשוגג חוום חטאת במזיד חייב סקול וו הבערה ללאו יצאת: ועליה משוי חייב וו המנהיג בהמה טעונה משאו כנושא משאוי על כחיפו

בהפתו לו. והשיב רבא ב' תשוכות בדבר חדא דכתיב תורה את פת הוקשה כל התורה לע"ז וכו' דעביד מעשה בגופה ופשוטה היה ת השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת ועל זדונו סקילה מאי לב ו אל ודונו סקילה ומאי גינהו מחמר. ופריק ליה דלמא בתחונון 🔐 בפוטה פרק כשם שהמים בודקין אותו וחייב לאו כדכתי׳ אל פי דתניא הבערה ללאו יצאת דברי ר' יוסי ר' נתן אומר לחלק יצאת

ילנר תנר בתוכם חום נחנחת מדתם ממוקה תעשה ביד תאוכית ומן תגר 18 תוא מגרף (נכרתה הום תתוא מקרב עפה

וופל החרדל בין הקיטוחין,

החשון, חף חלו ע"י גזירתם

ה דשמה לה יחמין חת

ם לה התירו להוליכו פחות

חברו חוכלין ומשקין, וכיון

פיחייב בה חטאת כי האי

ן מוחר, דהכא נמי מלאכה

ו לפו מלפכה היא: וקאתי

ללכח חחר הטלח מים או

וחעקור רגל יניתנו: אי הכי

ו חברו, יכול לעשות כן, כיון

וברה"ר חפי עקרו מן החרך

בירו דלח עקר ליה להאי חפץ

שתחת לו על כתיפו. מבעו"י,

ומה הואן בשוגג. במלאכה

יבא דר"ע, דאמר^{ס)} דאורייתא

הימנה.

כשתחורת

ולאחר

ליקומי רש"

הגהות וציונים הגירסא כרת (גליון) וד רש"ש שגורס כאן כמו לח קנד ע"א, שחייבין על שווה חטאת חייבין על ווו סקילה, ומפרש שחיבו "חייבין על זדונו סקילה מדברי רבא ואינם מלש המשנה שם: ג] ס״א משקו (גליון) עיין בהגהות מוהד מגרידץ: ל] [צ"ל להב הח בר אשי אמר שחות

רבינו חננאל

37

ו דמיתם ב"ד הוא עובשו של לאו וביק ששן. ואפילו יפטרו מן המיקה שהרי לא לאזהרת מלקות ניתן ופטהדרין פון, כשהמכו בו מלקות בלא מיקה לפי שלא לאו זה לאזהרת עובש מלקות באאר לאיץ שהרי הולרך להזהירו שאם לא כן לא היה יכול לחייבו מיתה ומכות שםן.

אין לוקין עליו אפי׳ לא התרו בו למיתה דכל סתם הוצאה דשבת איתא בקרא דויכלא העם מהביא⁶. ותירוץ ראשון °נראה לר"י עיקר. מ"ר: